

ἀπολυσάρι τό, ἀμάρι. *πολυσάρι Τηλ.
Ἐκ τοῦ οὗς. ἀπόλυσαι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρι.

Βλάστημα, βλαστός, νεαρός κλάδος: Ἄσμ.
Ἐπόλυκεν ἡ καρυδὰ κ' ἔβγαλε *πολυσάρι,
γιατὶ τὴν τριυρίσσει τὰ *μορφα παλληκάρια.

ἀπόλυσαι ἡ, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Καπ. (*Αραβάν.)
Πόντ. (Χαλδ.) ἀπόλ'σ' Μακεδ. (Βλάστ.) ἀπόλ'σ' βόρ. ιδιῶμ.
πέλυσαι Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὗς. ἀπόλυσαι.

1) Ἡ ἀπόλυσαι τῆς ἐκκλησίας, ἡ λήξις τῆς λειτουργίας
καὶ ἀπομάκρυνσις τῶν πιστῶν ἐκ τοῦ ναοῦ κοιν. καὶ Καπ.
(*Αραβάν.) Πόντ. (Χαλδ.): Ἐκαμε ἀπόλυσαι ὁ παππᾶς. Πῆγε
ἔς τὴν ἐκκλησίαν ἔς τὴν ἀπόλυσαι κοιν. Συνών. ἀπόλ'γα 1,
ἀπόλ'υμα 1. 2) Ἀπόλυσαι, ἄφεςαι ἀπὸ τῆς στρατιωτι-
κῆς ὑποχρεώσεως Νάξ. (*Απύρανθ.) κ. ἀ.: Τὴν ἄλλην ἐβδο-
μάδα θὰ ῥθῃ ὁ ἴός μου ὅχι μὲ ἄδεια, μὲ τὴν ἀπόλυσαι δον.
Συνών. ἀπολυμός, ἄφεςαι. 3) Ἐξοδος τῶν βοσκη-
μάτων πρὸς βοσκήν Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) Συνών.
σκάρισμα, σκάρος.

ἀπολυσιά ἡ, *Ηπ. Πελοπ. (*Αρκαδ. Κορινθ. Μάν.)
Σῦρ. κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ. ἀπολ'σιὰ Στερελλ. (*Αράχ.)
ἀπολ'σιὰ *Ηπ. (Χουλιαρ. κ. ἀ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπο-
λυσιά Πελοπ. (Μάν.) *πουλ'σιὰ Εὐβ. (Στρόπον.) ἀμολυσᾶ
Ἰόνιοι Νῆσ. ἀμολ'σιὰ *Ηπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολύω. Πβ. καὶ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 24
(1912) 335 κέξ.

1) Ἀπόλυσαι, ἄφεςαι, οἶον ἀπὸ τοῦ σχολείου Στερελλ.
(*Αράχ.): Ἐγιν' ἀπολ'σιὰ. Συνών. ἀπόλ'υμα 2. β) Ἐλευ-
θερία, ἔλλειψις ἐπιτηρήσεως ἢ ἀπαγορεύσεως Ἰόνιοι Νῆσ.
Πελοπ. (*Αρκαδ.) Στερελλ. (*Αράχ.): Ἡῦρις ἀπολ'σιὰ καὶ
τὰ *καμες βήσσαλο (ἦσο μόνος καὶ δὲν ἄφησες τίποτε) Ἀράχ.
Τὴν ἀμολυσᾶ τὴν παίρνει γι' ἀπεριποίησιν ἢ γυναῖκα Ἰόνιοι
Νῆσ. || Φρ. Μέσα ὅξω κι ἀπολ'σιὰ, φεύγεστε νὰ φύγουμε (ἐν
παιγνιδίῳ) Ἀράχ. Τρέχει τῆς ἀπολυσιάς (ἐπὶ γυναικὸς ἢ
καὶ ἀνδρὸς ὑπόπτου ἠθικῆς) Ἀρκαδ. Συνών. ἀπολος 1.

γ) Ἐλευθερία πρὸς ξύλευσιν Σῦρ. 2) Ἀδεια πρὸς
βόσκησιν ποιμνίων εἰς ἀγρούς ἢ ἀμπελῶνας μετὰ τὴν
συγκομιδὴν τοῦ καρποῦ *Ηπ. (Χουλιαρ.) Πελοπ. (Κορινθ.
Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ.: Ἐχομε ἀμολυσᾶ ἔς τὰ
χωράφια Μάν. Γι'κι ἀμολ'σιὰ ἢ ἀπολ'σιὰ (ἐπετράπη ἢ
ἐλευθέρω βόσκησις) Χουλιαρ. Τώρα ἔς ἀπολ'σες θὰ παχύ-
νουν τὰ γίδια Αἰτωλ. Συνών. ἀπολ'υσῶνας 1. β) Ἡ ἐλευθέρως
παρεχομένη εἰς βοσκήν ἔκτασις Πελοπ. (Κορινθ.) Στερελλ.
(Αἰτωλ.): Τὰ *καμε τὰ χωράφια ἀπο-
λυσᾶ ὥστερ' ἀπ' τὸ θέρο Κορινθ. Τὰ χωράφια γίν'καν
ἀπολ'σιὰ. || Φρ. Ἀντεῖν' τό 'χ' ἀπολ'σιὰ (ἐπὶ ἐλευθερια-
ζούσης γυναικὸς) Αἰτωλ. Συνών. ἀπολ'υσῶνας 1 β).

3) Βόσκησις ἀγροῦ ἢ ἀμπελῶνος πρὸ τῆς συγκομιδῆς
ἐπὶ ζημίᾳ Στερελλ. (Αἰτωλ.): Γιὰ τ'ν ἀπολ'σιὰ πῶκαμ' ἔς τοῦ
σ'τάρι μ' θὰ μ' πλιρώσ'ς τριάντα οὐκάδεις. Μὴ μ' κάμει κάμμιὰ
ἀπολ'σιὰ, θὰ σᾶς πάου ἔς τοῦ δικαστήριου. 4) Ἡ ἡμέρα
καθ' ἣν ἀφίνουν τοὺς τράγους ἐλευθέρους πρὸς ἐπίβασιν
Εὐβ. (Στρόπον.) 5) Τὸ εἰς δεξαμενὰς συναγόμενον ὕδωρ
καὶ ἐκεῖθεν ἀπολυνόμενον πρὸς ἄρδευσιν ἀγρῶν Λεξ.
Δημητρ.

ἀπολυσίδι τό, Κρήτ. (Σητ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀπόλυσαι καὶ τῆς καταλ. -ίδι.

Παραφυὰς δένδρου: Νὰ καθαρίσῃς τὴν ἀμυγδαλὰ ἀπὸ
τ' ἀπολυσίδια ἀπὸ βγαλε ἔς τὴ ρίζα Σητ. Τόσα ἀπολυσίδια
ἤβγαλε ἡ ἐλαιὰ γύρου γύρου ἀπὸ τὴ ρίζα! Κρήτ.

ἀπολυσῶνας ὁ, Κρήτ. Πελοπ. (Καλάβρυτ.) κ. ἀ.
— Λεξ. Δημητρ. ἀπολ'σῶνας Ἀθῆν. Ἀττικ. Θράκ. Νάξ.
(*Απύρανθ.) Πελοπ. (Βούρβουρ. Κορινθ.) ἀπολ'σῶνας
Σκῦρ. κ. ἀ. ἀπολ'σῶνας Σάμ. Σκόπ. ἀμολ'σῶνας Νίσυρ.
*μολ'σῶνας Ρόδ. ἀμολ'σῶνας Σάμ. ἀμολ'σῶνας Νί-
συρ. ἀπολ'σῶνας ἡ, Μακεδ. (Βλάστ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)
ἀμολ'σῶνας Πελοπ. (Τριφυλ.) ἀπολ'σῶνας Ἀθῆν. *μο-
λ'σῶνας Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Ὁρ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀπόλυσαι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ῶνας, παρ' ἣν καὶ -ῶνα, ἥτις προέκυψεν κατὰ παρα-
σηματισμὸν τῆς μετοχῆς (ιδ. ΓΧατζιδ. Einleit. 143, MNE
2, 122) εἴτε ἐκ τῆς Ἰταλ. καταλ. -one (ιδ. G Meyer Neugr.
Stud. 4, 100). Πβ. καὶ ΣΞανθοῦδ. ἐν Ἀθηνᾷ 26 (1914)
Λεξικογρ. Ἀρχ. 142 κέξ.

1) Ἀπόλυσαι, ἐλευθερία πρὸς βόσκησιν ἀγρῶν ἢ ἀμπε-
λῶνων ὑπὸ ποιμνίων μετὰ τὴν συγκομιδὴν τοῦ καρποῦ
Κρήτ. Νίσυρ. Πελοπ. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ.) Ρόδ. Σάμ.
Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ.: Ἐγιν' ἀπολ'σῶνας ἔς τ' ἀμπέλια
Βούρβουρ. Ἐθάρεψε πῶς εἶν' ἀμολ'σῶνας κ' ἔβαλε τὰ
βόδια μέσ' ἔς τὸ χωράφι Νίσυρ. || Ἄσμ.

Κι ἂν μοῦ μαλώσῃ καὶ κἀνείς, τοῦ λέω εἶν' χειμῶνας,
κι ὁ δῆμαρχος ἐφῶναξε νὰ ναι ἀμολ'σῶνας

Νίσυρ. Συνών. ἀπολ'υσῶ 2. β) Ἡ ἐλευθέρως παρε-
χομένη πρὸς βόσκησιν ἔκτασις Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κο-
νίστρ. Ὁρ. κ. ἀ.) Πελοπ. (Κορινθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.):
Ἀπολ'σῶνας γίν'καν τώρα τ' ἀμπέλια Αἰτωλ. Τὸ *καμαν
ἀπολ'σῶνας τοῦ χωράφι μ' οἱ τσουπάν'δεις αὐτόθι. Γιὰ
*μολ'σῶνας πέρασες τὸ χωράφι μου τσαὶ μόλυσες τὰ ζά-
σου μέσα; Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Συνών. ἀπολ'υσῶ 2 β).

2) Ἡ μετὰ τὴν συγκομιδὴν τοῦ ἐλαιωκάρπου ἄδεια
πρὸς περισυλλογὴν τοῦ τυχόν ὑπολειφθέντος ἢ ἀμεληθέν-
τος καρποῦ ὑπὸ τῶν πενεστέρων Ἀθῆν. Ἀττικ. Σάμ. 3)
Ἐλευθερία, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ ὑποχρεώσεως ἢ ἐλπίδος Κρήτ.
Νάξ. (*Απύρανθ.) Σκῦρ.: Τοῦ ὅσκιε τὸν ἀπολ'σῶνα Κρήτ.
Ἡπρε δὸν ἀπολ'σῶνα πῶς δὲ δὸνε θέλει εὐτὴ καὶ τώρα
παδρεύεται καὶ παίρνει μίαν ἄλλην Ἀπύρανθ. Πᾶρ' τονε πᾶ
κ' εὐὸν τὸν ἀπολ'σῶνα, μὴν ἀνεμένης πῶς θὰ σοῦ πέφουν
οἱ Ἀμερικᾶνοι σου λεφτὰ αὐτόθι. Ἐσερε τὸν ἀπολ'σῶνα του
τὸ ἔναι τώρα πῦρ τσαὶ μανία Σκῦρ. || Ἄσμ.

Ἀς πάρω τὴν ἀπόφαι καὶ τὸν ἀπολ'σῶνα
ὁπῶς δὲ σὲ ξαναθωρῶ ποτὲς εἰς τὸν αἰῶνα

*Απύρανθ. 4) Ἐλευθερία ἐπίφογος Ἀθῆν. Θράκ. Μακεδ.
(Βλάστ.) Σκόπ.: Τρέχει ἔς τὸν ἀπολ'σῶνα Θράκ. Τῆς ἔδωκε
ἀπολ'σῶνα Ἀθῆν. Ἀχ, κατράνου, σὶ ἀπολ'κιν ἔς ν' ἀπολ'σῶ-
να! (κατράνου = μαύρη, κακομοῖρα) Βλάστ. || Φρ.
Τ' ἄφ'κι τὸν σπῖτι τ' - τὴ γ'ναῖκα τ' *πουλ'σῶνα (ἔδωκεν
ἐλευθερίαν ἐπίφογον) Βλάστ. 5) Ἀπόλυσαι ἐργάτου ἢ
ὑπαλλήλου Λεξ. Δημητρ.: Τοῦ δώσανε τὸν ἀπολ'σῶνα του.

ἀπολυσσῶ πολλαχ. ἀπολ'υσῶ πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. λ'υσσῶ.

Λυσσῶ σφόδρα, πάσχω λύσαν, μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου
ἐκδηλοῦντος ἔκτασιν διὰ σφοδρὰν ὀργήν, ἐπιθυμίαν κττ.:
Ποίημ.

Βρέ, δὲν ἀπολ'υσάσαιτε, διαόλου περιδρόμοι
ΓΣουρῇ Ἀπαντ. 2, 266.

ἀπολυστήρα ἡ, ἀμάρι. ἀπολ'σῆρα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολύω.

Ὁ κρουνὸς διὰ τοῦ ὁποίου ἐκρέει τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν
δεξαμενῶν: Ξιβούλλουσ' τ'ν ἀπολ'σῆρα νὰ τρέξ' τοῦ νιρὸ
γιὰ νὰ ποντίσουμι. Συνών. ἀπολ'υστήρα.

